

Nejeverni pastirček

V tistem času, ko sta Marija in Jožef iskala prenočišča, so bili pastirji v bližini Betlehema nenavadno molčeči in njihove ovce prečudno pohlevne in družne.

Noči so bile nekam mehko svetle in sladke in kar nič ni bilo pastirčkom do spanja.

»Le kaj naj to pomeni?« je pomislil stari črednik.

»Nekaj posebnega se bo zgodilo!« je dodal njegov vrstnik. Mladi in neizkušeni pastirčki so ju pa verno gledali in ničesar niso razumeli. Misli so se jim motale, pa se niso mogle izmotati do slike, ki naj bi kazala nekaj posebnega, še nikoli vidnega.

Starca sta bila pogreznjena vase, pastirčki so se pa oddaljili, da ne bi zgubili ovce.

»Kaj neki vse to pomeni?« je ponovil pastirček Anija.

»Nekaj posebnega bo!« je dodal pastirček Samuel, ki je le besede starca zajel, ni jim pa vedel pomena.

In pastirčki so strmeli v mrak, ki se je zgoščeval v mlečnosivo svetlobo in nikjer ni bilo opaziti teme. Oljčni nasadi so bili skoraj prozorni in še v kotanje se ni vlegala tema.

Ovce so se stisnile v skupine, čez hrbte druga drugi polegla glave in z odprtimi očmi negibno strmele, kaj bo, ko je tako čudno nebo. Druge dneve je bila ob tem času že trda noč, sedaj pa je kakor da bi se jasnilo in ne nočilo.

Tiste ure sta se Marija in Jožef zatekla v betlehemski hlev in v tem hlevcu se je rodil Kristus, Zveličar sveta. Nič ni vokal, čeprav ga je zeblo in ga je bodlo na trdi slami. Saj je vedel, da to trpljenje ni nič v primeri s trpljenjem, ki ga čaka.

Ovce so kot okamenele in pastirčki so molče sedeli pri svojih čredah in čakali nekaj, kar jih je razvnelo in česar niso razumeli in niti slutili.

Nebo se je potemnilo nenadoma in mlečnosiva svetloba se je v trenutku prelila v pravo temo. Goste skupine ovce so bile ko kup teme in posamezni pastirčki ko očrneli mejniki. Strmeli so v temo in trepetali.

»Le kaj bo!« je zastokal Samuel. In zastokali so vsi, odgovora pa niso vedeli.

Bil pa je med njimi pastir Izak, mlad po letih, bilo mu jih je šele petnajst, toda star po izkušnjah in doživljajih. Bil je hudoben in zato nikjer priljubljen. Krasti je znal tako spretno, da ga nihče ni zasačil, trpinčil je svoje in ovce svojih sopastirjev. Toda vsi so se ga bali, ker je imel močne pesti in je bil neusmiljen do živali in ljudi. Njegov oče je bil razbojnik, njegova mati pa je bila premehekga srca, da bi mogla sinu razgnati slabosti. Pastirji so imeli Izaka za brezbožnika, vendar tega niso trdili očitno, njegovo vedenje jih je pa o tem vedno bolj utrjevalo.

»Le kaj bo še iz njega!« je skrbelo starega črednika, še bolj pa je skrbelo mater, ki je trpela zaradi moža in zaradi sina.

»Mati se mi smili!« je vzdihoval starec, kadar je o Izaku spet slišal kaj slabega.

Tudi to noč je bil Izak med pastirji in tudi on je molčal, toda ne od tesnobe, kaj bo, ko je nebo tako čudno, temveč od premišljevanja, kako bi najlažje izmaknil sosedovo ovco in jo najhitreje prodal. Cena je poskočila, mesto Jeruzalem je bilo natrpano tujcev.

»Kaj bo?« je presekala molk Anej. Utrnilo se je troje zvezd in prečudežna svetloba se je razlezla za nekaj trenutkov po taborišču.

»Kaj naj bi bilo? Nič! Kaj pa naj bo, če se utrne nekaj zvezd!« se je zaničljivo zarežal Izak, da je vse presunilo.

»Izak, ne govori brezbožno!« ga je ošvrknil črednik in tedaj se je nebo spet stemnilo.

»Vražarji!« je zarenčal Izak in se že hotel izmuzniti.

»Molči in boj se jeze božje!« je zagrozil črednik, da so pastirčki kar vztrepetali. Tedaj pa se je zgodilo nekaj, česar še nikoli niso doživeli. Na nebu je jelo skrivnostno šumeti, kot bi visoko nad njimi pošumeval oljčni gaj. V nedogledni višini se je odpiralo nebo in prečudno morje vsebarvnih žarkov se je razlilo proti zemlji. Pastirčkom je jemalo vid, v dušah jim je bilo pa sladko mehko, kot da se uresničujejo prerokbe očakov: »Sin Davidovega rodu bo prišel na svet in ga odrešil.«

»Čudeži se gode!« je menil črednik.

»Božja milost se razodeva!« je dodal starec.

»Vražarji!« je spet zarenčal Izak, kajti jezilo ga je, da mu svetloba križa naklepe. In vprav danes, ko so vsi pastirji tako zaverovani v nekaj neznanega, bi brez truda in nevarnosti odnesel ne le eno, dve, tri ovce bi lahko spečal.

Svetloba se je širila, širila, se razlezla čez vse nebo in bilo je svetlo ko niti podnevi ne. Iz svetlobe se je čula premila pesem.

»Nebeški zbori pojo!« je razsodil črednik, zamaknjen v nebo, pričnan, da prihaja na zemljo blagoslov božji.

»Mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje!« se je približevala pesem.

»Glej jih, angeli pojo!« je vzkliknil Anej in tedaj se je mavrični snop svetlobe utrgal z neba in kot mogočen steber obstal v bližini staj. Trume angelov so se pomnožile in pesem nebeških korov je bila vsak trenutek mogočnejša. Omamljala je in opajala, osvajala duše in srca.

»Pojdimol!« je vzkliknil starec. »Ali ne slišite glasu angelskega, da se nam je rodil Odrešenik!«

»Mir ljudem na zemlji...« je donela pesem.

»Meša se vam!« je siknil Izak. Toda niso ga slišali. Samo jih je gnalo v globel, kamor jim je kazal pot mavrični steber.

Ovce so se dvignile in meketaje sledile pastirčkom. Spremljala jih je pesem nebeščanov. Izaku je presedala pesem, še bolj pa svetloba. Za svoje ovce se še zmenil ni, zaupajoč, da se ne bodo razkropile.

»Prav, prav! Črednik, ob dve najlepši boš ti, ki te je samo jezik in vražal« je siknil in pograbil dve ovci in divje zdrvel z njima v globel. Ovci sta meketali tako presunljivo, da je stiskalo srce tako hudobnega Izaka.

Začul je spet pesem, toda pesem mu je nekam prijetno udarjala v dušo. In sam ni vedel kdaj in kako se je bližal proti mavričnemu stebru, kjer je bila pesem še glasnejša in slajša. In tedaj sta ovci meketali ne več presunljivo, temveč mehko, ko da bi peli. Držal ju je za vrat in se predal njiu volji.

In glej! Pripeljali sta ga pred hlevček, ki je bil čudežno razsvetljen. V jaslicah je ležalo dete, ob strani sta čula pri njem mati in njen rednik, ga grela osliček in voliček in pred hlevčkom so pa klečali pastirčki in so klečale ovce.

»Odrešenik sveta se nam je rodil!« je pripeval božjim korom črednik in so pripevali pastirčki: »Slava Bogu na višavi!« Izak je pokleknil čisto zadaj in ob njem sta pokleknila ovci. Sram ga je bilo svoje nevere in zjokal se je in se prvič v življenju pokesal: »Usmili se me, Odrešenik sveta, usmili se mene in mojega očeta!«

Odrešenik ga je uslišal. Ko je Kristus začel učiti in zbirati okrog sebe množice, je postal Izak njegov učenec in dobil ime Matevž, njegov oče, razupiti razbojnik pa je bil križan na desni strani Kristusa in ob smrti mu je Kristus rekel: »Resnično, resnično ti povem, še danes boš z menoj v raju.«

A. Tavčar

Božična povestica

Petačeva mati so vstali zgodaj jutraj, so stopili v izbico, kjer je spal njih mali deček in so poklicali: »Tomažek, vstani!«

V posteljici se je zganilo in z blazine se je dvignila zaspana glavica.

»Vstani, da pojdeva v cerkev!«

Mali srajčnik se je izkobacal iz postelje in tekel v izbo k peči. Tam se je umil in oblekel. Mati so mu prinesli še nedeljsko suknjo in toplo kapo iz polhovih kožic. Sebi so ogrnili veliko ruto in sta šla. Mrzlo jima je zarezalo v lice, ko sta stopila skozi vežne duri na prosto. Bila je še tema. Uro daleč od farne cerkve je stal njih kmečki dom. Tomažek se je prijel matere za roko in krepko korakal zraven njih.

Danes je dan pred božičem, zvečer bo sveti večer in ljudje bodo šli k polnočnici. Tomažek pa ne bo smel iti, ker je še premajhen, z materjo bosta varovala dom. Zato sme sedaj z njimi v cerkev. Med potjo se je oziral v nebo, pregledoval zvezdice in premišljeval: to so nebeška okenca, skozi nje gledajo angelčki na zemljo; kje so neki tista zlata nebeška vrata, ki se bodo zvečer odprla, da bo skozi nje Marija prinesla Jezuščka iz raja.

Molče sta dospela do cerkve in vstopila. Tomažek se je skrbno pokrižal in

